

la presidenta per crear una força política organitzada que donés la mesura exacta del seu poder d'implantació popular. Una deficiència que, unida als entrebancs creixents que a curt termini amenacen d'aixecar-se en tots els

terrenys, tant l'econòmic com el religiós (de la guerrilla musulmana de l'illa de Mindanao) i els ja esmentats político-militars, poden acabar trencant el fil d'on penja l'espasa de Damocles sobre Manila. □

Però el que més ha colpit els observadors polítics ha estat el llenguatge que ha emprat Nicolazzi per afrontar els nombrosos problemes que assetgen el seu partit i per denunciar els mals del país. Un llenguatge clar, directe, quasi atípic en un home polític, ja que aquests acostumen a mirar-se la realitat de manera sempre diferent a com la viu l'home del carrer, i en aquest cas s'ha produït una estranya coincidència, deguda especialment a la transparència de les paraules emprades. Transparència que ha posat de manifest diverses coses, de les quals no és l'última la manca d'iniciativa política per part de les forces «reformistes» i favorables a l'«alternativa».

La necessitat de recuperar el terreny perdut ha estat, en aquest sentit, clarament assenyalada, i és el fil conductor del discurs del secretari que ha fet també una autocrítica dels errors comesos, acompanyada d'una crítica als seus aliats de govern, tant la DC com els altres partits, inclòs el PSI, del qual ha dit que no pot continuar fent política basant-se exclusivament en la lluita per augmentar el propi poder de contractació amb el partit majoritari, la Democràcia Cristiana. El PSDI vol un autèntic aclariment del joc polític, i això ha de portar necessàriament un desbloqueig del sistema, caracteritzat per la permanència en el govern, de quaranta anys ençà, d'un mateix partit. ¿On s'ha vist mai una democràcia en què l'alternança en l'exercici del poder no sigui possible sinó teòricament? Itàlia és l'únic país on la democràcia no ha fet possible el joc entre govern i oposició, perquè les dues forces majoritàries, la DC i el PCI, s'autoexclouen mútuament sense possibilitat d'alternativa. De temps el problema està plantejat, i els partits de l'anomenada àrea laica i socialista busquen, cadascun a la seva manera, el camí que permeti de constituir una tercera força capaç d'obrir el joc polític.

Ara bé, les diferències en la concepció d'aquesta tercera força són moltes, i preval entre elles l'ambició d'assegurar-se un espai, el més gran possible, al disseny d'un clar projecte polític i electoral capaç de fer-la realitat. En aquest sentit, Nicolazzi ha donat un pas cap a l'esquerra, criticant el projecte del socialista Claudio Martelli, el numero dos del PSI, de constituir una àrea laica que abracci la família socialista, radicals, liberals, republicans i potser i tot sectors dels catòlics progressistes. Per a Nicolazzi cal avançar cap a l'alternativa ja des

El coratge del PSDI

El recent congrés del Partit Socialdemòcrata Italià ha tingut la virtut de tornar a posar, amb més força que mai, en l'escena política el més petit partit de la coalició governant. Un partit polèmic.

Rafael Hidalgo (Roma)

Avui, a quaranta anys de la seva fundació, el PSDI veu el perill de la seva desaparició del panorama polític d'Itàlia entre d'altres motius perquè no ha aconseguit superar el 6 per cent dels vots en cap de les eleccions celebrades al llarg d'aquests anys. No sols això, és opinió acceptada àmpliament la que diu que, si han aconseguit de sobreviure, ha estat gràcies al fet d'haver estat imprescindibles a la Democràcia Cristiana per a l'obtenció d'una majoria parlamentària que fes possible la formació del govern. Aquesta, junt amb el creixent clientelisme que en els darrers temps ha condicionat la política del partit, són les dues raons fonamentals de l'actual crisi de subsistència amb què s'enfronta el seu secretari general i membre de l'actual govern, Franco Nicolazzi.

En aquest marc, cal situar la commemoració dels quaranta anys d'existència del partit, que ha coincidit amb la celebració del seu XX Congrés. Si la placa commemorativa que han col·locat a la façana del Palazzo Barberini vol ser un testimoni d'aquell fet memorable i un signe de presència encara viva, el congrés ha volgut ser, no únicament un moment de reflexió sinó també un clar senyal de la voluntat de continuar existint. I cert és que ho han aconseguit amb escreix; l'expectativa que s'ha creat a l'entorn d'aquest petit partit ha estat immensa i el que s'ha dit des de la tribuna ha obtingut una enorme ressonància.

El partit, dividit fins pocs dies abans i amb l'amenaça de no participar en els treballs del congrés per part de la minoria més propera a la DC, ha superat aquest escull gràcies a les garanties que el seu secretari ha sabut oferir al també ministre de l'actual govern Romita, cap de la minoria.

de les properes eleccions, no amb la unificació prematura dels socialistes i socialdemòcrates, sinó amb l'aliança d'ambdues forces més els radicals. Pel que fa als altres partits, liberal i republicà, junt amb la DC, els ha titllat de conservadors, amb gran escàndol entre les seues files. Tanmateix, el punt més polèmic ha estat la posició que ha pres respecte als comunistes; Nicolazzi ha afirmat que els socialdemòcrates «estan oberts a un diàleg amb el PCI i no posen condicions per arribar a acords programàtics o d'elaboració política» amb ells.

De diàleg amb els comunistes, n'han parlat quasi totes les forces polítiques italianes, en un moment o un altre; el que mai ningú no havia manifestat era la disponibilitat per arribar-hi a establir acords programàtics. Ara caldrà passar de les paraules als fets, i és el que esperen les altres forces polítiques, unes amb temor i les altres, potser sense manifestar-ho obertament fins que la situació no és decantada, amb esperança o il·lusió. Caldrà veure si el coratge del secretari socialdemòcrata serà el mateix en parlar que en actuar. □

Des del moment en què es va saber que Iran no hi acudiria, quedà clar que la Conferència no aconseguiria el seu objectiu més important, que no era un altre que el de posar pau en la guerra del Golf. Els iranians no necessiten ara cap pau. Els reforços que els han arribat recentment, i increïblement, des dels Estats Units i Israel els han fet tan forts que, per primera vegada, es veu possible una victòria de les tropes de l'*ayatollah*. Una victòria que tindria unes conseqüències geopolítiques enormes. Però, a desgrat d'això, la CI ha servit, sobretot, per refer antigues amistats trencades i per reintegrar l'Egipte —anatemitzat pels països àrabs després de la pau de Camp David— de puntetes... en el marc que al país de Nasser li és natural.

Entre les trobades bilaterals, única notícia saborosa per als set-cents periodistes desplaçats a la cimera, la primera tingué lloc entre Arafat i Hussein. Després, vindrien les converses entre Hafez el Assad i Amin Gema-

CIMERA ISLÀMICA A KUWAIT

Converses vora el foc

La cimera dels països islàmics ha acabat a Kuwait sense que s'haja pogut arribar a cap acord per a la pau en la guerra Iran-Iraq. El règim de Teheran no es preocupà ni d'anar-hi.

Vicent Partal

Des de Sierra Leona i Gabon fins a Brunei, Malàsia i Indonèsia 850 milions de musulmans són representats per la Conferència Islàmica. Quaranta-sis estats (entre els quals hi ha l'OAP però no la República Àrab Sahariana), i un grup d'observadors (entre ells, organitzacions internacionals i guerrilles, com ara la del Bangsang Moro filipí), conformen un dels fòrums de debat més amplis i representatius a nivell regional, però també alhora més crispats i tens.

En la reunió que la CI celebrà la setmana passada a Kuwait hi havia un fantasma, voltant l'atmosfera tensa de la ciutat creada especialment per l'emir Xeiq Jaber Al Ahmad Al Sabah, a deu quilòmetres de la capital del petit reialme: només a trenta minuts de viatge en *jeep* les canonades d'iranians i iraquians —principal objecte de debat de la cimera— ressonaven sobre el llac dels Ànecs, en la proximitat de Basora i Xat-el-Arab. La presència de la guerra del golf era encara més palpable en el mateix port de la ciutat, on vaixells de la marina nacional miraven de rescatar les mines abandonades pels veïns bel·licosos i d'averiguar definitivament si sobre l'illa de Failaka havia caigut un obús o un míssil, i de qui.

La conseqüència d'aquest ambient de crispació era lògica: la fortalesa dissenyada especialment per a la cimera es trobava rodejada per tres qui-

Iran confia en la victòria del seu exèrcit.

lòmetres de murs, custodiada per 4.000 policies (ni un sol xiïta, secta que representa el 30 per cent de la població de Kuwait), i 300 càmeres de vídeo i travessada per passadissos subterranis, condicionats per al trànsit de les delegacions. Malgrat tot, no faltava el luxe petroler, i un avió portava cada dia des d'Europa flors a l'aeroport de Kuwait. D'altres, en canvi, no podien ni aterrar-hi. Els vols procedents del Líban estaven prohibits des d'una setmana abans.

yel, i les espectaculars reconciliacions del *rais* egipci Hosni Mubarak amb alguns dels seus germans islàmics, entre els quals, el rei Fahd de l'Àrabia Saudita.

Era poca cosa, però segurament no es podia aconseguir més. Quan dijous a migdia el cant d'oració tancava les sessions de la Conferència Islàmica, sobre els pantans de Basora seguia la guerra. I, a banda i banda de la trinxera, soldats islàmics seguien matant-se en el nom d'Al·là. □